

Downloaded via the EU tax law app / web

WYROK TRYBUNA?U (druga izba)

z dnia 18 czerwca 2015 r. (*)

Odes?anie prejudycjalne – Swobodny przep?yw pracowników – Przepisy podatkowe – Podatki dochodowe – Dochody osi?gane na terytorium pa?stwa cz?onkowskiego – Pracownik nieb?d?cy rezydentem – Opodatkowanie w pa?stwie zatrudnienia – Przes?anki

W sprawie C?9/14

maj?cej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, z?o?ony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) postanowieniem z dnia 13 grudnia 2013 r., które wp?yn??o do Trybuna?u w dniu 13 stycznia 2014 r., w post?powaniu

Staatssecretaris van Financiën

przeciwko

D.G. Kiebackowi,

TRYBUNA? (druga izba),

w sk?adzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, J.C. Bonichot (sprawozdawca), A. Arabadjiev, J.L. da Cruz Vilaça i C. Lycourgos, s?dziowie

rzecznik generalny: E. Sharpston,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzgl?dniaj?c pisemny etap post?powania,

rozwa?ywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu D.G. Kiebacka przez S. Doum?, G. Boulogne i N. Schipperera, belastingadviseurs,
- w imieniu rz?du niderlandzkiego przez M. Bulterman i B. Koopman, dzia?aj?ce w charakterze pe?nomocników,
- w imieniu rz?du niemieckiego przez T. Henzega oraz K. Petersen, dzia?aj?cych w charakterze pe?nomocników,
- w imieniu rz?du portugalskiego przez L. Ineza Fernandes, M. Rebelo oraz J. Martins da Silv?, dzia?aj?cych w charakterze pe?nomocników,
- w imieniu rz?du szwedzkiego przez A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, L. Swedenborga, E. Karlssona oraz K. Sparrman, dzia?aj?cych w charakterze pe?nomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez A. Cordewenera i W. Roelsa, dzia?aj?cych w charakterze pe?nomocników,

po zapoznaniu si? z opini? rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 5 marca 2015 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 39 WE (obecnie art. 45 TFUE).

2 Wniosek został złożony w ramach sporu między Staatssecretaris van Financiën (sekretarzem stanu ds. finansów) a D.G. Kiebackiem w przedmiocie odmowy dokonania przez niderlandzkie organy podatkowe odliczenia od dochodów osiągniętych przez zainteresowanego w okresie, w którym był zatrudniony w Niderlandach, trwającym od 1 stycznia do 31 marca 2005 r., kosztów poniesionych w tym samym okresie z tytułu zwrotu pożyczki zabezpieczonej hipoteką i zacięgniętej w celu nabycia należącego do niego mieszkania położonego w Niemczech.

Ramy prawne

3 Artykuł 2.3 niderlandzkiej Wet Inkomstenbelasting 2001 (ustawy o podatku dochodowym z 2001 r., zwanej dalej „ustawą z 2001 r.”) stanowi:

„Opodatkowaniu podatkiem dochodowym podlegają następujące dochody, osiągnięte przez podatnika w danym roku kalendarzowym:

- a) podlegające opodatkowaniu dochody ze stosunku pracy lub nieruchomości mieszkalnych;
- b) podlegające opodatkowaniu dochody ze znaczących udziałów oraz
- c) podlegające opodatkowaniu dochody z kapitałów pieniężnych”.

4 Artykuł 2.4 ustawy z 2001 r. przewiduje:

„1. Podlegające opodatkowaniu dochody ze stosunku pracy lub nieruchomości mieszkalnych określa się:

- a) dla podatników będących rezydentami: zgodnie z przepisami rozdziału 3,
- b) dla podatników niebędących rezydentami: zgodnie z przepisami sekcji 7.2 [...]”.

5 Zgodnie z brzmieniem art. 2.5 ustawy z 2001 r.:

„1. Podatnicy będący rezydentami, którzy mają miejsce zamieszkania w Niderlandach tylko przez część roku kalendarzowego, oraz podatnicy niebędący rezydentami, którzy mają miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej lub na terytorium określonego rozporządzeniem ministra państwa trzeciego, z którym Królestwo Niderlandów zawarło umowę o unikaniu podwójnego opodatkowania przewidującą wymianę informacji, podlegający opodatkowaniu w tym państwie członkowskim lub na terytorium tego państwa trzeciego, mogą wybrać system opodatkowania przewidziany na mocy niniejszej ustawy dla podatników będących rezydentami [...]

[...]”.

6 Na mocy art. 3.120 ust. 1 ustawy z 2001 r. rezydent Niderlandów może odliczyć „ujemne dochody” pochodzące ze stanowiącego jego własność mieszkania położonego w Niderlandach.

7 Zgodnie z art. 7.1 lit. a) ustawy z 2001 r. podatek jest pobierany od podlegających

opodatkowaniu dochodów ze stosunku pracy lub z mieszkania w Niderlandach, osiągniętych w roku kalendarzowym.

8 Na mocy art. 7.2 ust. 2 lit. b) i f) ustawy z 2001 r. do podlegających opodatkowaniu dochodów ze stosunku pracy i z mieszkania należy podlegające opodatkowaniu wynagrodzenie za pracę wykonywaną w Niderlandach, a także – w stosownym przypadku – podlegające opodatkowaniu dochody ze stanowićego własności podatkownika mieszkania w Niderlandach.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

9 Dirk G. Kieback jest obywatelem niemieckim. W okresie od 1 stycznia do 31 marca 2005 r. – gdy wyjechał w celu wykonywania działalności zawodowej w Stanach Zjednoczonych – D.G. Kieback pracował w Niderlandach, lecz zamieszkiwał w Niemczech, gdzie posiadał stanowićce jego własności mieszkanie.

10 Mimo że jest on nierezydentem, gdyby pozostawał zatrudniony w Niderlandach przez całą 2005 r., mógłby odliczyć od swoich podlegających opodatkowaniu w tym roku dochodów z pracy najemnej „ujemne dochody” związane z jego mieszkaniem i wynikające z kosztów pożyczki zacięgniętej celem jego nabycia, pod warunkiem, że w roku tym osiągnąłby w tym państwie czonkowskim zasadniczą część swoich dochodów.

11 Stwierdziwszy, że D.G. Kieback osiągnął zasadniczą część swoich dochodów w 2005 r. w Stanach Zjednoczonych, niderlandzki organ podatkowy poddał go opodatkowaniu z tytułu dochodów osiągniętych w Niderlandach w tym roku bez uwzględnienia „ujemnych dochodów” związanych z mieszkaniem.

12 W następstwie oddalenia przez organ podatkowy jego odwołania, D.G. Kieback wniósł skargę do Rechtbank te Breda (sądu rejonowego w Bredzie), który skargę tę uwzględnił. W postępowaniu apelacyjnym Gerechtshof te 's-Hertogenbosch (sąd apelacyjny w 's-Hertogenbosch) w dniu 23 marca 2012 r. utrzymał w mocy wyrok wydany w pierwszej instancji.

13 Staatssecretaris van Financiën wniósł do sądu odsyłającego skargę kasacyjną, wywodząc, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału przyznanie nierezydentowi korzyści podatkowych związanych z jego sytuacją osobistą i rodzinną na równych prawach z rezydentami jest obowiązkowe tylko wtedy, gdy co najmniej 90% dochodów rozpatrywanej osoby ogółem podlega opodatkowaniu w jej państwie zatrudnienia oraz że spełnienie tego kryterium w tym państwie należy oceniać w skali roku.

14 Sąd odsyłający zastanawia się, czy w przypadku takim jak ten występujący w postępowaniu głównym w celu stwierdzenia, czy podatnik otrzymuje wszystkie lub niemal wszystkie swoje dochody w państwie zatrudnienia, należy wziąć pod uwagę sytuację nie w całym roku podatkowym, lecz tylko zachodzącą w okresie, w którym podatnik zamieszkiwał w jednym państwie czonkowskim, w rozważanym przypadku – w Republice Federalnej Niemiec, a pracował w innym państwie czonkowskim, to znaczy w Królestwie Niderlandów. Jakkolwiek podejście to wydaje się sądowi odsyłającemu najbardziej logiczne, to jednak wyraził on swoje wątpliwości na tle zalecenia Komisji 94/79/WE z dnia 21 grudnia 1993 r. w sprawie opodatkowania niektórych dochodów uzyskanych przez nierezydentów w państwie czonkowskim innym od państwa ich rezydencji (Dz.U. 1994 L 39, s. 22), które w art. 2 ust. 2 odnosi się do ogółu podlegających opodatkowaniu dochodów w roku kalendarzowym.

15 W tych okolicznościach Hoge Raad der Nederlanden (sąd najwyższy Niderlandów) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy art. 39 WE należy interpretować w ten sposób, że opodatkowuje dochody państwo członkowskie, w którym podatnik wykonuje pracę najemną musi uwzględnić sytuację osobistą i rodzinną podatnika w przypadku, gdy [...] podatnik ten pracował w tym państwie tylko przez część roku podatkowego, podczas gdy w tym okresie zamieszkiwał w innym państwie członkowskim, [...] w okresie tym uzyskał cały, bądź niemal cały dochód na terytorium państwa miejsca wykonywania pracy, [...] podczas tego roku przeprowadził się do innego państwa i podjął w nim pracę oraz [...] biorąc pod uwagę cały rok podatkowy nie uzyskał całego, bądź niemal całego dochodu w wyżej wymienionym państwie miejsca wykonywania pracy?

2) Czy dla treści odpowiedzi udzielonej na pytanie pierwsze ma znaczenie, czy państwo, w którym podatnik zamieszkał i podjął pracę w trakcie roku podatkowego jest państwem członkowskim Unii Europejskiej, czy też nie?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

16 Przez swoje pytania, które należy rozpatrzyć łącznie, sąd odsyłający zmierza w istocie do ustalenia, czy art. 39 ust. 2 WE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by opodatkowuje dochody pracownika niebędącego rezydentem, który przed wyjazdem w celu wykonywania działalności zawodowej w innym państwie wykonywał tę działalność w tym państwie członkowskim przez część danego roku podatkowego, państwo członkowskie odmówiło przyznania temu pracownikowi korzyści podatkowej uwzględniającej jego sytuację osobistą i rodzinną ze względu na fakt, że chociaż osiagnął on w tym państwie członkowskim wszystkie lub niemal wszystkie swoje dochody tego okresu, to jednak dochody te nie stanowią zasadniczej części jego podlegających opodatkowaniu dochodów uzyskanych w całym roku. Sąd pragnie także ustalić, czy dla wykładni tej może mieć znaczenie okoliczność, że pracownik ten wyjechał w celu wykonywania działalności zawodowej w państwie trzecim, a nie w innym państwie członkowskim Unii.

17 Na wstępie należy wyjaśnić, że po pierwsze, sąd odsyłający zadaje te pytania w sytuacji, gdy jest niesporne, że w odróżnieniu od nierezydenta takiego jak D.G. Kieback podatnik mający miejsce zamieszkania w Niderlandach może uwzględnić „ujemne dochody” związane z mieszkaniem stanowiącym jego własność i położonym w Niderlandach, nawet jeżeli w następstwie wyjazdu w trakcie roku w celu zamieszkania w innym państwie nie osiągnie w Niderlandach wszystkich lub niemal wszystkich swoich dochodów tego roku.

18 Nie ulega zatem wątpliwości, że w rozpatrywanym przypadku traktowanie podatników niebędących rezydentami może być korzystniejsze od tego, z którego korzystają podatnicy będący rezydentami.

19 Po drugie, jest niesporne, że uwzględnienie „ujemnych dochodów” odnoszących się do nieruchomości położonej w państwie członkowskim rezydencji rozpatrywanego podatnika stanowi, jak wskazała na to rzecznik generalna w pkt 29 opinii, korzyść podatkową związaną z sytuacją osobistą zainteresowanego, a ta ostatnia jest istotna przy ocenie jego ogólnej zdolności płatniczej (zob. podobnie wyroki: Lakebrink i Peters-Lakebrink, C-182/06, EU:C:2007:452, pkt 34; a także Renneberg, C-527/06, EU:C:2008:566, pkt 65-67).

20 W tym kontekście w odniesieniu do mniej korzystnego traktowania nierezydentów przez rozpatrywane prawo krajowe należy przypomnieć, że zgodnie z art. 39 ust. 2 WE swoboda

przepływu pracowników oznacza zniesienie wszelkiej opartej na kryterium narodowości dyskryminacji między pracownikami państw członkowskich w zakresie zatrudnienia, wynagrodzenia i innych warunków pracy. Trybunał orzekł w szczególności, że zasada równego traktowania w zakresie wynagrodzenia pozbawiona byłaby skuteczności, gdyby możliwe było jej naruszenie przez dyskryminujące przepisy krajowe w dziedzinie podatku dochodowego (zob. w szczególności wyroki: Schumacker, C-279/93, EU:C:1995:31, pkt 23; Sopora, C-512/13, EU:C:2015:108, pkt 22).

21 Jednakże dyskryminacja może polegać tylko na stosowaniu różnych reguł do porównywalnych sytuacji lub też na stosowaniu tej samej reguły do różnych sytuacji (zob. w szczególności wyroki: Schumacker, C-279/93, EU:C:1995:31, pkt 30; Talotta, C-383/05, EU:C:2007:181, pkt 18).

22 W dziedzinie podatków bezpośrednich sytuacja rezydentów i nierezydentów nie jest co do zasady porównywalna, ponieważ dochód osiągnięty na terytorium państwa członkowskiego przez nierezydenta stanowi najczęściej tylko jeden z elementów jego dochodów ogółem, skupionych w jego miejscu zamieszkania, a indywidualną zdolność płatniczą nierezydenta, będącą wynikiem uwzględnienia wszystkich jego dochodów oraz jego sytuacji osobistej i rodzinnej, najłatwiej można ocenić w miejscu, w którym znajduje się ośrodek jego interesów osobistych i majątkowych, którym jest co do zasady miejsce jego stałego zamieszkania (zob. w szczególności wyroki: Schumacker, C-279/93, EU:C:1995:31, pkt 31 i 32; a także Grünewald, C-559/13, EU:C:2015:109, pkt 25).

23 W rezultacie w pkt 34 wyroku w sprawie Schumacker (C-279/93, EU:C:1995:31) Trybunał orzekł, iż okoliczności, że państwo członkowskie nie daje nierezydentom możliwości skorzystania z niektórych przywilejów podatkowych przyznawanych rezydentom, nie ma co do zasady charakteru dyskryminacji, z uwagi na obiektywne różnice pomiędzy sytuacją rezydentów a sytuacją nierezydentów z punktu widzenia zarówno źródła dochodów, jak i indywidualnej zdolności płatniczej lub sytuacji osobistej i rodzinnej (zob. także wyrok Grünewald, C-559/13, EU:C:2015:109, pkt 26).

24 Do dyskryminacji pomiędzy rezydentami i nierezydentami w rozumieniu traktatu WE może dojść jedynie wówczas, gdy niezależnie od ich miejsca zamieszkania w różnych państwach członkowskich wykazane zostanie, że obydwie kategorie podatników znajdują się w sytuacji podobnej w świetle przedmiotu i treści mających zastosowanie przepisów krajowych (zob. podobnie wyrok Gschwind, C-391/97, EU:C:1999:409, pkt 26).

25 Tak jest w szczególności w przypadku, gdy podatnik niebędący rezydentem nie osiąga znaczących dochodów w państwie członkowskim, którego jest rezydentem, i osiąga zasadniczo część swoich dochodów podlegających opodatkowaniu z działalnością wykonywanej w państwie członkowskim zatrudnienia, tak że państwo członkowskie, którego jest on rezydentem, nie jest w stanie przyznać mu korzyści wynikających z uwzględnienia jego sytuacji osobistej i rodzinnej (zob. w szczególności wyroki: Schumacker, C-279/93, EU:C:1995:31, pkt 36; Lakebrink i Peters/Lakebrink, C-182/06, EU:C:2007:452, pkt 30; a także Renneberg, C-527/06, EU:C:2008:566, pkt 61).

26 W takiej sytuacji dyskryminacja polega na tym, że sytuacja osobista i rodzinna nierezydenta, który zasadniczo część swoich dochodów uzyskuje w państwie członkowskim innym niż państwo rezydencji, nie jest uwzględniana ani w państwie członkowskim rezydencji, ani w państwie członkowskim zatrudnienia (wyroki: Schumacker, C-279/93, EU:C:1995:31, pkt 38; Lakebrink i Peters/Lakebrink, C-182/06, EU:C:2007:452, pkt 31; a także Renneberg, C-527/06, EU:C:2008:566, pkt 62).

27 W pkt 34 wyroku w sprawie Lakebrink i Peters/Lakebrink (C-182/06, EU:C:2007:452) Trybuna wyjaśniła, że orzecznictwo oparte na wyroku w sprawie Schumacker zasięgiem swoim obejmuje wszelkie korzyści podatkowe związane ze zdolnością płatniczą nierezydenta, które nie są uwzględniane ani w państwie członkowskim rezydencji, ani w państwie członkowskim zatrudnienia (wyrok Renneberg, C-527/06, EU:C:2008:566, pkt 63).

28 Zatem w zakresie takich korzyści podatkowych związanych ze zdolnością płatniczą danego podatnika okoliczności, że nierezydent osiagnął w państwie zatrudnienia dochody w tych samych warunkach co rezydent tego państwa, jest sama w sobie niewystarczająca do tego, aby uczynić jego sytuację obiektywnie porównywalną z sytuacją rezydenta. Dla stwierdzenia takiej obiektywnej porównywalności trzeba jeszcze, aby z powodu otrzymywania przez tego nierezydenta zasadniczej części dochodów w państwie członkowskim zatrudnienia państwo członkowskie rezydencji nie było w stanie przyznać mu korzyści wynikających z uwzględnienia ogółu jego dochodów oraz jego sytuacji osobistej i rodzinnej.

29 Jeżeli nierezydent wyjeżdża w trakcie roku podatkowego w celu wykonywania działalności zawodowej w innym państwie, nic nie pozwala uznać, że z racji samego tego faktu państwo rezydencji nie jest w stanie uwzględnić ogółu jego dochodów oraz jego sytuacji osobistej i rodzinnej. Ponadto skoro po swoim wyjeździe zainteresowany mógł być zatrudniony w następujących po sobie okresach lub nawet równocześnie w kilku państwach i mógł ustalić swój ośrodek interesów osobistych i majątkowych w tym czy w innym z tych państw, nie można zakładać, że ocena jego sytuacji jest łatwiejsza dla państwa, w którym wykonywał on działalność zawodową przed swoim wyjazdem, niż dla państwa czy też państw, w których zamieszkuje on po tym wyjeździe.

30 Inaczej byłoby tylko w razie, gdyby okazało się, że nierezydent osiagnął w państwie zatrudnienia, które opuścił w trakcie roku, zasadniczą część swoich dochodów oraz niemal wszystkie dochody rodzinne tego roku, a co za tym idzie, że to państwo członkowskie znajduje się w najlepszym położeniu do tego, by przyznać mu korzyści wynikające z uwzględnienia ogółu jego dochodów oraz jego sytuacji osobistej i rodzinnej.

31 Aby stwierdzić, czy zachodzi taki przypadek, trzeba dysponować wszystkimi niezbędnymi informacjami pozwalającymi na dokonanie oceny ogólnej zdolności płatniczej podatnika z uwzględnieniem źródła jego dochodów oraz jego sytuacji osobistej i rodzinnej. Aby ocena taka była dostatecznie precyzyjna, sytuacja, której należy wziąć pod uwagę, powinna odnosić się do całego rozpatrywanego roku podatkowego, okres ten jest bowiem ogólnie przyjmowany jako ten, który w większości państw członkowskich służy do ustalania podatku dochodowego; tak jest zresztą w przypadku Niderlandów.

32 Należy tak postąpić w szczególności w celu określenia – w ramach ogółu dochodów rodzinnych osiągniętych przez zainteresowanego – części, która odpowiada dochodom otrzymanym przez niego w państwie zatrudnienia przed wyjazdem celem wykonywania działalności zawodowej w innym państwie.

33 Logika ta przesądziła zresztą o przyjęciu zalecenia 94/79, którego art. 2 ust. 2 przewiduje, że państwa członkowskie nie powinny poddawać dochodów osób fizycznych niebędących rezydentami opodatkowaniu wyższemu od opodatkowania rezydentów, jeżeli dochody podlegające opodatkowaniu w państwie członkowskim, w którym osoba fizyczna nie jest rezydentem, stanowi co najmniej 75% wszystkich jej dochodów podlegających opodatkowaniu w danym roku podatkowym.

34 Wynika z tego, że podatnik niebędący rezydentem, który nie osiagnął w państwie

zatrudnienia wszystkich lub niemal wszystkich dochodów rodzinnych uzyskanych w całym rozpatrywanym roku podatkowym, w aspekcie swojej zdolności płatniczej uwzględnianej przy opodatkowaniu jego dochodów w tym państwie nie znajduje się w sytuacji porównywalnej do sytuacji rezydentów tego państwa. Zatem państwo członekowskie, w którym podatnik osiągnął tylko część swoich dochodów podlegających opodatkowaniu w trakcie całego rozpatrywanego roku, nie jest zobowiązane do przyznania mu korzyści, jakie przyznaje swoim własnym rezydentom.

35 Wniosku tego nie podważa okoliczność, że zainteresowany zrezygnował z pracy w państwie członkowskim w celu wykonywania działalności zawodowej nie w innym państwie członkowskim, lecz w państwie trzecim. Wykądnia, jakiej wymaga art. 39 ust. 2 WE w odniesieniu do ustanowionego w nim obowiązku nietraktowania w sposób dyskryminujący pracownika wykonującego działalność zawodową w państwie członkowskim innym niż państwo jego rezydencji, obowiązuje bowiem wszystkie państwa członkowskie. Dotyczy to sytuacji takiej, jak ta występująca w postępowaniu głównym, wobec państwa członkowskiego, w którym pracownik mający miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim wykonywał działalność zanim udał się w celu jej wykonywania do innego państwa, nawet jeżeli to ostatnie nie jest państwem członkowskim, lecz państwem trzecim.

36 Ze względu na powyższe na zadane pytania trzeba odpowiedzieć, że art. 39 ust. 2 WE należy interpretować w ten sposób, iż nie stoi on na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie opodatkowało dochody pracownika niebędącego rezydentem, który wykonywał działalność zawodową w tym państwie członkowskim przez część roku, odmówił przyznania temu pracownikowi korzyści podatkowej uwzględniającej jego sytuację osobistą i rodzinną ze względu na fakt, że chociaż osiągnął on w tym państwie członkowskim wszystkie lub niemal wszystkie swoje dochody tego okresu, to jednak dochody te nie stanowią zasadniczej części jego dochodów podlegających opodatkowaniu w trakcie całego rozpatrywanego roku. Bez wpływu na tę wykadnię pozostaje okoliczność, że pracownik ten wyjechał w celu wykonywania działalności zawodowej w państwie trzecim, a nie w innym państwie członkowskim Unii.

W przedmiocie kosztów

37 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 39 ust. 2 WE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie opodatkowało dochody pracownika niebędącego rezydentem, który wykonywał działalność zawodową w tym państwie członkowskim przez część roku, odmówił przyznania temu pracownikowi korzyści podatkowej uwzględniającej jego sytuację osobistą i rodzinną ze względu na fakt, że chociaż osiągnął on w tym państwie członkowskim wszystkie lub niemal wszystkie swoje dochody tego okresu, to jednak dochody te nie stanowią zasadniczej części jego dochodów podlegających opodatkowaniu w trakcie całego rozpatrywanego roku. Bez wpływu na tę wykadnię pozostaje okoliczność, że pracownik ten wyjechał w celu wykonywania działalności zawodowej w państwie trzecim, a nie w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej.

Podpisy

* Język postępowania: niderlandzki.